

Mirjam werkt met verslaafden in de houtwerkplaats bij Waypoint:

'Ik zie hen staan en zij zien mij

Mirjam Janssen (59) is niet het type om stil te zitten of af te wachten. Ze woont nu zo'n zes jaar in Bunschoten en heeft haar plekje veroverd. Ze voelt zich net zo thuis tussen jonge kinderen als tussen ex-verslaafden. Haar werkweek brengt ze door als onderwijsassistent op de Calvijnschool en daarnaast is ze vrijwilliger bij De Boei en in de werkplaats van Waypoint. In de avond werkt ze vrolijk door aan haar eigen bedrijf: JANSSEN Lederwaren & Babyproducten. „Ik ben heel dankbaar voor mijn energie!”

• Frieda van de Geest

Het verhaal mag eigenlijk niet teveel over haarzelf gaan, waarschuwt ze vooraf. Het moet vooral over Waypoint gaan, vindt Mirjam. Waypoint Bunschoten wil verslaving in het dorp tegengaan en helpt verslaafden om terug te keren in de maatschappij. Waypoint heeft een werkbedrijf waar (ex-)verslaafde inwoners onder begeleiding van een team vakmensen houten meubels maken. Op deze manier bouwen ze aan een zelfstandig bestaan, vrij van verslaving en vol van eigenwaarde.

'IK BESEF ME HEEL GOED DAT HET MIJ OOK HAD KUNNEN OVERKOMEN'

Mirjam is een van de vrijwilligers en zit aan een prachtige houten tafel in de showroom van Waypoint, op de bovenverdieping in de fabriekshal. Ze kijkt blij om zich heen. Nog niet zo lang geleden was deze zolder één grote bende. Er is drastisch opgeruimd, er werd een prachtige scheidingswand geplaatst en inmiddels zijn de talloze vierkante meters gevuld met handgemaakte tafels en andere meubels. Mirjam zette eigenhandig de houten plankenwand in elkaar. „Ik had dat nog nooit gedaan, maar kreeg het vertrouwen en het lukte. Kijk eens hoe mooi het is geworden!”

Het robuuste hout geeft de grote ruimte warmte en sfeer. Het past bij de plek, want hier wordt volop warmte uitgedeeld. Mensen met een verslaving of verslavingsverleden krijgen bij Waypoint in het werkbedrijf de kans om hun leven weer op de rit te krijgen. Voor sommigen is het al voldoende dat er dagstructuur wordt geboden, anderen groeien door naar het normale bedrijfsleven. De aanpak werkt. Het afgelopen jaar zijn er maar liefst negen werknemers doorgezet naar het normale bedrijfsleven. „Het mooie is

dat er geen druk achter zit. Natuurlijk moeten er tafels gemaakt worden, maar onze mensen krijgen hier vooral een plek waar ze zichzelf kunnen zijn. Er zijn dagen dat ik vooral aan het praten ben met de mannen en dat is helemaal prima. Het zijn stuk voor stuk geweldige mensen, ik ben echt van ze gaan houden. Het maakt hier ook niks uit wat hun situatie of verleden is. Ik zie ze staan en het mooie is dat ze mij ook zien staan. Hier is het een veilige plek, niet alleen voor hen, maar ook voor mij als vrouw tussen de mannen, ik voel me zeer geaccepteerd.”

MOTORBLOK IN DE DOUCHE

In haar vorige woonplaats, Zwolle, was Mirjam actief als vrijwilliger bij Stichting Present. Met een team vrijwilligers kwam ze bij mensen thuis om te helpen opruimen en schoonmaken. Vaak in huizen die compleet volgestouwd waren met spullen, waardoor er een onleefbare situatie was ontstaan. „Wat vond ik dat gaaf werk, hoewel je soms kokhalzend bezig was, hoor. Ik herinner me een vrouw waar de buitenwereld echt niet van kon weten welke problemen zich bij haar thuis afspeelden. Ze werkte in het ziekenhuis. Haar hele huis stond stampvol spullen. Via een klein paadje op haar trap ging ze naar boven, waar ze een klein holletje had waar ze sliep. In haar badkamer stonden een motorblok en een boomstronk, ik overdrijf niet. Voordat ze ging werken, douchte ze zich in het ziekenhuis, thuis kon dat niet meer. Dramatisch. Wij hebben met ons team haar hele huis opgeruimd en schoongemaakt. 'Jullie hebben me mijn leven teruggegeven,' zei ze achteraf. Ontzettend mooi werk. Via De Boei heb ik hier in het dorp met anderen ook een paar keer mensen mogen helpen om hun huis weer leefbaar te krijgen.”

Door haar vrijwilligerswerk is Mirjam tot de ontdekking gekomen dat ieder mens aan lager wal kan raken. „Het is soms zo gebeurd. Je hoeft maar te scheiden en je staat zomaar op straat. En de stap naar een drank- of drugsverslaving is niet groot als je

in de problemen zit. We hadden hier ook iemand rondlopen die pas op zijn 43ste begon met drugsgebruik, zo kan het gaan als je bijvoorbeeld je baan verliest en je uitzicht kwijt bent. Ik besef me heel goed dat het mij ook had kunnen overkomen.”

KLUSJESVROUW

Mirjam wist tot een paar jaar geleden niet van zichzelf dat ze handig was met hout. Ze is er min of meer per ongeluk in gerold. „Mijn neef Fred Nijenhuis, coördinator van Waypoint, vertelde me een paar jaar geleden dat hij tot zijn oren in het werk zat. Er moesten enorm veel houten dienbladen gemaakt worden voor de kerstpakketten en hij kwam handen tekort. Ik bood aan om te komen helpen en ben nooit meer weggegaan. Inmiddels werk ik hier 2,5 dag per week als vrijwilliger en het is helemaal mijn ding. Thuis ben ik ook degenen die de klusjes opknapt. Ik houd van schilderen en ben altijd al creatief bezig. Hier in de werkplaats ben ik bezig met hout verzagen, tafels maken, maar ook schoonmaken en opruimen. Net wat er moet gebeuren. Maar het mooiste is om dit samen met de cliënten te doen. Hen helpen om weer zelfvertrouwen te krijgen, hun eenzaamheid weg te nemen en te laten merken dat ze net zo waardevol zijn als jij en ik.”

GELD EN MENSEN NODIG

Terwijl Mirjam aan één stuk doorpraat over haar werk bij Waypoint, komt Jan-Jaap de Graaf voorbij lopen. „Wat een topper is ze, hè!” zegt de voorman van de werkplaats. „Mensen als Mirjam zijn echt goud waard voor ons. Ze is een van onze vaste vrijwilligers, er zijn er nog een stuk of twaalf. Ik zou niet weten wat we zonder hen zouden moeten.”

'DOOR NAAST IEMAND TE GAAN STAAN, HEEL VEEL TIJD IN ZE TE INVESTEREN, HELPEN WE ZE ECHT VOORUIT'

Maar het is niet alleen maar rozengeur en maneschijn, dat maakt Jan-Jaap direct duidelijk. „Deze periode is het even rustig in de werkplaats, dat komt omdat we maar liefst negen mensen kwijt zijn geraakt aan de normale arbeidsmarkt. Er is ook een aantal in een kliniek opgenomen om

af te kicken. Zij komen weer terug en we helpen hen dan om stabiliteit te bieden in hun leven. Positief natuurlijk, onze aanpak werkt. Door naast iemand te gaan staan, heel veel tijd in ze te investeren, helpen we ze echt vooruit. Maar dat kost natuurlijk wel geld. En we merken dat de financiën elk jaar minder worden. De gemeente draagt in onze ogen niet genoeg bij en dat terwijl wij de gemeente enorm veel werk en geld uit handen nemen, door burgers weer in de maatschappij terug te brengen. Er wordt veel te weinig budget beschikbaar gesteld voor dit enorm grote probleem in Bunschoten. Dat is wel heel jammer. We hopen dat veel meer bedrijven ons structureel willen gaan steunen, dat moet makkelijk kunnen in ons dorp. Vrijwilligers zoals Mirjam zijn goud waard, maar er is meer nodig. We zijn toe aan een professionaliseringsslag, daarvoor hebben we goeie mensen nodig en natuurlijk de financiële middelen. Een mooie website met webshop waar we onze tafels op kunnen zetten is bijvoorbeeld een grote wens. Onze moederorganisatie, Tot Heil des Volks, moet elk jaar nog flink geld in ons werkbedrijf pompen. Het wordt wat mij betreft tijd dat wij dit vanuit Bunschoten gaan dragen.”

Hij geeft Mirjam een klap op haar schouder. „Wij geloven dat dit kan en blijven hiervoor dapper strijden!”

BIJZONDERE TAS

In de avonduren zit Mirjam thuis achter haar werktafel en naaimachine om mooie producten van leer en stof te maken. Het is een hobby, die inmiddels is uitgegroeid tot haar eigen bedrijf. „Als ik 's avonds thuis mijn huis weer op orde heb, denk ik 'Yes! Ik mag weer achter de naaimachine!'. Ik ben nu zo'n zes jaar bezig en heb zo'n 380 bestellingen mogen verzorgen. Ik maak vooral tassen van leer, maar ook schorten, bijbelhoezen, portemonnees en sleutelhangers. Van stof maak ik babyproducten, zoals boxkleden en ik heb een handige babymat ontwikkeld. Ook voor op maat gemaakte kussens voor bijvoorbeeld de boot, komen mensen inmiddels naar mij toe. En dat allemaal via via, erg leuk! Ik maak alles precies naar de wens van de klant. De mooiste tas die ik mocht maken was een tas voor iemand die een tijdje geleden helaas is overleden. Hij had een steunhart en hij zat voor me in de kerk en ik zag hem hannesen met zijn rugtas waarin het steunhart zat. Dat moest anders kunnen, bedacht ik. Ik heb hem gevraagd of ik

staan!

📷 Mirjam Janssen wist tot een paar jaar geleden nog niet dat ze zo handig was met hout.

een tas voor hem mocht ontwerpen en dat vond hij een geweldig idee. Samen bedachten we wat handig zou zijn. Het werd een tas die om zijn been en aan zijn broekriem vast zat. Het heeft hem in de laatste jaren van zijn leven meer

bewegingsvrijheid gegeven. Ik ben ontzettend blij dat ik dat voor hem heb mogen doen."

GEZONDHEID EN ENERGIE

Mirjam is dankbaar voor haar ge-

zondheid en energie. „Ik weet dat het morgen afgelopen kan zijn, hoor, maar ik hoop het niet. Ik geniet elke dag van mijn bezigheden. Ik ben gezond en heb de tijd, mijn man heeft ook de hele dag door zijn eigen bezig-

heden, waarom zou ik het niet doen? Mensen en dingen mooi maken... dat is gewoon helemaal mijn ding!"